23/07/2022

Θάρσει, τέκνον!

/ Γνώμες

Του Μητροπολίτη Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμου

Μπορεί η επιστήμη να κατόρθωσε να νικήσει ασθένειες που στο παρελθόν προκαλούσαν πανδημίες και ευθύνονταν για τον ξεκληρισμό ολόκληρων πληθυσμών, δεν έχει κατορθώσει όμως ακόμη να εξαλείψει το φαινόμενο των επιδημιών.

Όχι μόνο διότι μαζί με την ιατρική, τη βιολογία, τη φαρμακευτική, εξελίσσονται τα ποικίλα είδη των ιών που ευθύνονται για τις επιδημίες, αλλά και γιατί πολλές από αυτές, αν και θεωρούνται, δεν χαρακτηρίζονται ως τέτοιες λόγω διαφορετικής μεθοδολογίας και προσέγγισης.

Έτσι, δύσκολα με επιστημονικούς όρους και κριτήρια μπορεί να χαρακτηρισθεί ως επιδημία η καταγραφόμενη από τις στατιστικές αύξηση των ψυχασθενειών. Η αλήθεια όμως είναι πως αναλογικά οι ψυχικές ασθένειες, ιδίως με τη μορφή ποικίλων φοβιών, τείνουν να καταλάβουν ποσοστά πληθυσμού μεγαλύτερα από αυτά των θανατηφόρων λοιμωδών νόσων.

Κι αυτή η καταγραφόμενη αύξηση -συνδυαζόμενη με τη θεμιτή επιστημονική διαπίστωση ότι το ορθόδοξο ήθος και η Εκκλησία έχουν την ικανότητα να παρηγορούν τον άνθρωπο, αλλά και εν όψει του προσδιορισμού της ασκητικής της Ορθοδοξίας ως ψυχοθεραπευτικής- οδηγεί σε μία προσέγγιση ψυχιατρικής, ψυχολογίας και ποιμαντικής, η οποία αν και καλοδεχούμενη, πρέπει να γίνεται τηρουμένων κάποιων προϋποθέσεων.

Και πρώτιστη προϋπόθεση είναι ο σεβασμός προς την Εκκλησία και τον σκοπό της, ώστε να μη λογίζεται ο Λυτρωτής του ανθρώπινου γένους, ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, ως ακόμη ένας εισηγητής ψυχοθεραπευτικής μεθόδου, ούτε να αποζητάται η παραμυθητική παρηγορία της Εκκλησίας μας αποκεκομμένη από την αλήθεια της πίστης.

Η κατάντια του υπεράνθρώπου

Αν και δεν είναι η μόνη αιτία, διακρίνεται μεταξύ των πρώτων λόγων για τους οποίους ο σύγχρονος άνθρωπος βιώνει την ανασφάλεια και επιτρέπει στις φοβίες ν’ αναπτυχθούν μέσα του. Αν και υπολανθάνει στη σκέψη πολλών, με δισταγμό ομολογείται. Αν και η εμπειρία της καθημερινότητα συμπερασματικά εκεί καταλήγει, ο σύγχρονος άνθρωπος δεν θέλει να το παραδεχθεί.

Ο λόγος για τον οποίο πολλοί φθάνουν μέχρι την απελπισία και από εκεί στην κατάθλιψη η και την αυτοκτονία, είναι ότι δεν έχουν που να στηριχθούν. Όταν μεθοδικά πολεμούνται, υπονομεύονται, συκοφαντούνται αξίες, πίστη, ιδανικά· όταν οι διάφορες ιδεολογίες υπόσχονται την τελειότητα του Παραδείσου για να εμπαίξουν στη συνέχεια τον άνθρωπο διαψεύδοντας τις προσδοκίες του· όταν στο όνομα των σύγχρονων πιστευμάτων και των κρατούντων κοινωνικοοικονομικών συστημάτων δικαιολογείται και θεσμοθετείται η εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο, που να στηριχτεί μετά η ψυχή και από που ν’ αντλήσει δύναμη!

Η μεγαλύτερη ζημιά που προκάλεσαν όσοι με όποιον τρόπο πολέμησαν την Εκκλησία και την ορθόδοξη πίστη, είναι το γεγονός ότι τελείως δογματικά, βίαια και παράλογα έπεισαν πολλούς ν’ απέχουν από μία ουσιαστική σχέση με τον Χριστό. Δεν μπόρεσαν ν’ αποδομήσουν τις αλήθειες της πίστης, δεν μπόρεσαν ν’ αποδείξουν ψευδόμενο τον Χριστό ως Σωτήρα και Λυτρωτή του ανθρώπινου γένους, δεν μπόρεσαν ν’ αναιρέσουν τη θεία διδασκαλία ως αποκάλυψη του Θεού στον κόσμο του.

Μπόρεσαν όμως ν’ αποστερήσουν όλα τα παραπάνω απ’ όσους τυφλά παρασύρθηκαν από το μικρότερο η μεγαλύτερο αντιεκκλησιαστικό μένος πολλών σύγχρονων «διδασκάλων», θιασωτών της αυτονόμησης και της ειδωλοποίησης του

ανθρώπου μακριά από τον Θεό και την αγάπη του.

Τελικά καταλάβαμε πόσο εύθραυστοι είμαστε, πόσο δεν αντέχουμε, πόσο εύκολα καταρρέουμε με το παραμικρό, παρά τα τόσα επιτεύγματά μας, παρά το γεγονός ότι δεν έχουμε την εμπειρία των δύσκολων ιστορικών συγκυριών του παρελθόντος, παρά το ότι αυτοθαυμαζόμαστε ως καλύτεροι από τις προηγούμενες γενεές.

Κι αυτό γιατί στερούμαστε αυτό που οι προηγούμενες γενεές είχαν ως καύχημα και ασφαλές καταφύγιο, την πίστη στον Θεό. Μ' αυτήν άντεχαν, σ' αυτήν κατέφευγαν, από αυτήν εμπνέονταν, προς αυτήν κατευθύνονταν και γι' αυτήν φέρονταν ανθρώπινα.

Η προτροπή του Χριστού

Στο σημερινό ευαγγέλιο, βλέπουμε τον Χριστό να δίνει δύναμη και κουράγιο στον παραλυτικό που μετά από λίγο θα κάνει καλά. Είναι από τις λίγες φορές που στην Καινή Διαθήκη καταγράφεται η προτροπή: «θάρσει, τέκνον»! Γιατί αυτός ο λόγος του Κυρίου τη συγκεκριμένη στιγμή σ' αυτόν τον άνθρωπο;

Ο παραλυτικός έχει φίλους που για χάρη του ξεπερνούν όλα τα εμπόδια, φυσικά και ανθρώπινα, για να τον φέρουν μπροστά στον Χριστό. Ο Χριστός έχει αποδείξει τη δύναμή του.

Όλα είναι ευνοικά και υπέρ του για να λάβει αυτό που ζητά. Γιατί να έχει και θάρρος; Διότι παρ' όλα τα εχέγγυα, και ο παραλυτικός ως άνθρωπος, και μπροστά στη μεγάλη στιγμή της ζωής του, νιώθει την αγωνία, τη δειλία, την αμφιβολία να σκαρφαλώνουν στην ψυχή για να την αποδυναμώσουν και να την παραλύσουν καθώς αυτή ζητά το έλεος του Θεού.

Κι ο λόγος απευθύνεται για να προεξαγγείλει την επακολουθούσα πράξη, να βεβαιώσει και να επιστηρίξει, ώστε να πιστέψει η ψυχή στο μεγαλείο της αγάπης του Θεού, να μην το αμφισβητήσει για να εξαρτηθεί ολοκληρωτικά από αυτό. Έχε θάρρος, λοιπόν, παιδί μου! Ούτε οι αμαρτίες σου, ούτε η ασθένειά σου μπορούν να σου επιβληθούν, να σε καταβάλουν και να σε νικήσουν.

Είναι απλά αγωνίσματα που πρέπει να νικήσεις για να φανείς άξιος της χάριτος, είναι εξετάσεις που πρέπει να περάσεις για να δειχθείς ικανός, είναι η δοκιμασία που επιτρέπει στην πίστη ν' αναπτυχθεί και να καρποφορήσει.

Όταν ο Χριστός λέει στους δικούς του ανθρώπους να έχουν θάρρος, δεν το κάνει για να τους υποσχεθεί μία ιδιαίτερη, διακριτική μεταχείρισή τους. Ιστορικά και οι

άνθρωποι της πίστης βιώνουν τις ίδιες δυσκολίες με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, πολλές φορές και σε χειρότερο βαθμό, καθώς ο πόλεμος του μισόκαλου εντείνει τις σε βάρος τους μεθοδεύσεις. Από τις ίδιες ασθένειες αρρωσταίνουν, από τους ίδιους κινδύνους κινδυνεύουν όπως όλοι. Η διαφορά έγκειται στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν όλα τα παραπάνω.

Η ανεξάντλητη δύναμη της πίστης, δύναμη ήρεμη, ειρηνική και χαρούμενη, είναι η απαντοχή που τους προσπορίζει την πεποίθηση ότι η θεία παντοδυναμία μπορεί να επιτρέπει τη δοκιμασία, δεν παύει όμως να προστατεύει και να βοηθάει. Κι αν μύριοι κίνδυνοι πραγματωθούν στη ζωή μας κι αν χίλια κακά επισυμβούν, έχουμε την ασφάλεια της αγκαλιάς του Θεού, την αίσθηση ότι όλα αυτά είναι εξωτερικά, επιδερμικά και περαστικά, και τέλος τη βεβαιότητα πως ο,τι και να γίνει, στο τέλος πάντα ο Χριστός μας αναδεικνύεται νικητής, κύριος της ζωής και του θανάτου, και μαζί μ’ Αυτόν κι εμείς!

Πηγή: pemptousia.gr